

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Sži/34/2014
Identifikačné číslo spisu:	6013200630
Dátum vydania rozhodnutia:	24.09.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:6013200630.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Centrum ekologických informácií, so sídlom Suché Mýto 19, 811 03 Bratislava, IČO: 42 268 559, zastúpeného Mgr. Róbertom Bardačom, advokátom, konateľom Advokátskej kancelárie Bardač, s.r.o., so sídlom Búdkova č. 4, Bratislava, proti žalovanému: Obec Stožok, so sídlom Stožok 47, 962 12 Detva, IČO: 32 02 93, zastúpeného JUDr. Radoslavom Uliankom, advokátom a konateľom Advokátskej kancelárie Ulianko & partners, s.r.o., so sídlom Námestie SNP 41, Zvolen, o preskúmanie zákonnosti fiktívneho rozhodnutia žalovaného, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. februára 2014, č. k. 24S/93/2013-35, a o odvolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. februára 2014, č. k. 24S/93/2013-35, v časti, týkajúcej sa trov konania, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. februára 2014, č. k. 24S/93/2013-35, v časti jeho výroku, ktorým zastavil konanie, p o t v r d z u j e .

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. februára 2014, č. k. 24S/93/2013-35, v časti týkajúcej sa náhrady trov konania m e n í tak, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia vo výške 331,13 € na účet právneho zástupcu žalovaného JUDr. Radoslava Ulianka, advokáta a konateľa Advokátskej kancelárie Ulianko & partners, s.r.o., so sídlom Námestie SNP 41, 960 01 Zvolen, U. vedený N. a.s., pobočka Zvolen, do 15 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia vo výške 260,50 € na účet právneho zástupcu žalovaného JUDr. Radoslava Ulianka, advokáta a konateľa Advokátskej kancelárie Ulianko & partners, s.r.o., so sídlom Námestie SNP 41, 960 01 Zvolen, č. účtu P., vedený v U. a.s., pobočka Zvolen, do 15 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým uznesením z 27. februára 2014, č. k. 24S/93/2013-35, podľa § 104 ods. 1 OSP zastavil konanie z dôvodu, že žalobca nepreukázal, že žalovanému oznámil

obsah žiadosti o poskytnutie informácií, nakoľko žiadosť nepodal žiadnym zo spôsobov stanovených v § 14 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. a v dôsledku toho sa v konaní nepreukázalo, že bolo vydané rozhodnutie, ktorého zrušenia sa žalobca v žalobe domáhal. Neexistencia rozhodnutia je takým nedostatkom podmienok konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, ktorý nemožno odstrániť. O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, nakoľko v zmysle tohto ustanovenia má žalobca právo na náhradu trov konania len v prípade, že je celkom alebo sčasti úspešný. Ďalej krajský súd vo vzťahu k výroku o trovách konania uviedol, že osobitná úprava náhrady trov konania obsiahnutá v piatej časti OSP pre konania pri preskúmvaní zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov nepriznáva právo na náhradu trov konania správnomu orgánu v žiadnom prípade, teda ani v prípade, kedy žalobca nie je úspešný. Výnimku z tohto pravidla tvorí úprava náhrady trov obsiahnutá v § 250h ods. 2 OSP, a to v prípade, že žalobca zoberie svoju žalobu späť pred rozhodnutím súdu a žalovanému správnomu orgánu medzitým vzniknú trovy konania. V takom prípade súd rozhodne o ich náhrade.

Proti uvedenému uzneseniu krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Proti predmetnému uzneseniu krajského súdu sa v časti týkajúcej sa trov konania včas odvolal aj žalovaný a žiadal, aby odvolací súd uznesenie prvostupňového súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, eventuálne žiadal zmeniť napadnuté uznesenie tak, že zaviaže žalobcu na náhradu trov konania.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol napadnuté uznesenie krajského súdu v časti jeho prvého výroku potvrdiť ako vecne správne a uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania.

Žalobca sa k odvolaniu žalovaného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP) preskúmal napadnuté uznesenie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu napadnutom odvolaním (§ 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a odvolaniu žalovaného treba vyhovieť.

Predovšetkým treba uviesť, že v priebehu odvolacieho konania Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením č. k. I. ÚS 260/2014-14 zo dňa 21. mája 2014 vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7SŽi/7/2013 z 27. novembra 2013 rozhodol, že sťažnosť Centra ekologických informácií, Suché mýto 19, Bratislava, odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

Z odôvodnenia uvedeného uznesenia ústavného súdu vyplýva, že „Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávnych a procesnoprávnych zákonných ustanovení je napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu aj náležite odôvodnené. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení sp. zn. 7SŽi/7/2013 z 27. novembra 2013 právne vyčerpávajúcim a ústavne súladným spôsobom zdôvodnil, prečo a na základe akých právnych úvah sa nestotožnil so sťažovateľom predostretou argumentáciou, a predovšetkým prečo dospel k záveru, že „... žalovaný nezačal konanie o poskytnutie informácií a ani ho začať nemohol... teda nenastúpila fikcia, že povinná osoba vydala rozhodnutie, ktorým odmietla poskytnúť informáciu“. Je teda zrejmé, že najvyšší súd oprel svoje závery o konkrétne zákonné ustanovenia príslušných právnych predpisov, a to predovšetkým zákona č. 215/2002 Z.z. o elektronickom podpise a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, vychádzajúc pritom z príslušných

ustanovení zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Zhodnotiac intenzitu možného zásahu do sťažovateľom označených práv sa musí aj ústavný súd stotožniť so záverom najvyššieho súdu, podľa ktorého „Na webovej stránke Národného bezpečnostného úradu, ktorý vedie zoznam elektronických podateľní orgánov verejnej moci podľa § 10 ods. 2 písm. p) zákona o elektronickom podpise súd zistil (a mohol tak urobiť aj žalobca, ktorého zastupujú a aj v konaní pred orgánmi obce zastupovali osoby s právnickým vzdelaním, ktoré sú aj počítačovo gramotné), že žalovaný je orgánom verejnej moci, ktorý nemá zriadenú elektronickú podateľňu a ani mu zákon neukladá povinnosť takúto podateľňu zriadiť.“, k čomu dodáva, že tejto skutočnosti si bol, resp. mohol byť sťažovateľ za aktívnej pomoci svojho právneho zástupcu vedomý už na začiatku samotného konania podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám, a ústavnému súdu ani nepredložil taký dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že nemohol požiadať o požadované informácie iným technicky prijateľným spôsobom.“

Odvolačný súd zistil, že preskúmaná vec, ktorá je predmetom tohto odvolacieho konania je obdobná ako vec, ktorá bola predmetom odvolacieho konania najvyššieho súdu, v ktorom rozhodol uznesením sp. zn. 7Sž/7/2013 z 27. novembra 2013.

Vzhľadom k uvedenému, pokiaľ Ústavný súd Slovenskej republiky v citovanom uznesení č. k. I. ÚS 260/2014-14 zo dňa 21. mája 2014 vyslovil svoj právny názor k obdobnej problematike, ktorá je predmetom súdneho prieskumu v danej veci, tento jeho právny názor je potrebné považovať za záväznú judikatúru pre danú vec, a preto odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v časti prvého výroku o zastavení konania v zmysle § 250ja ods.3 druhá veta v spojení s § 219 ods.1,2 a s § 246c ods.1 OSP potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalej preskúmal aj výrok krajského súdu o trovách konania, pričom dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu v tejto časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, lebo krajský súd mal aplikovať ustanovenie § 146 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 prvej vety OSP, ktoré treba považovať za špeciálne ustanovenie týkajúce sa rozhodovania o náhrade trov konania, v prípade zastavenia konania.

Možno pripomenúť, že celé konanie sa muselo zastaviť pre nesprávny právny postup žalobcu, a z tohto dôvodu je odôvodnená náhrada trov konania pre žalovaného aj s použitím § 146 ods. 2 OSP.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnuté uznesenie krajského súdu v tejto časti týkajúcej sa trov konania zmenil tak, že žalobcu zaviazal na ich náhradu podľa vyčíslenia žalovaného z 21. júla 2015. Žalovaný žiadal priznať náhradu trov prvostupňového konania vo výške 331,13 €, pozostávajúcu z dvoch úkonov právnej služby v roku 2013 za prevzatie a prípravu právneho zastúpenia a písomné podanie na súd - vyjadrenie k žalobe (tarifná odmena za dva úkony právnej služby 2 x 130,16 + režijný paušál 2 x 7,81 € + 20 % DPH 55,19 €). Odvolací súd preto priznal žalovanému náhradu trov prvostupňového konania podľa jeho vyčíslenia v súlade s vyhláškou MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v celkovej výške 331,13 €.

Vzhľadom na skutočnosť, že podľa § 224 ods. 1 OSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie, rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky o trovách odvolacieho konania podľa § 246c OSP v spojení s § 224 ods. 1, § 142 ods. 1, § 146 ods. 2 OSP a podľa vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb tak, že žalovanému priznal náhradu trov aj odvolacieho konania a to z dôvodu, že žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný a teda celé konanie sa muselo zastaviť pre jeho nesprávny právny postup. Žalovaný žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania vo výške 340,89 €, pozostávajúcu z dvoch úkonov právnej služby v roku 2014 za vyjadrenie k odvolaniu žalobcu a za odvolanie proti výroku týkajúceho sa trov konania. K tomu treba poznamenať, že za úkon právnej služby - odvolanie proti výroku o trovách konania, si žalobca uplatnil odmenu vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny, avšak podľa §13a ods. 2 písm. b) vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb mu za odvolanie proti rozhodnutiu, ak nejde o rozhodnutie vo veci samej, prináleží odmena len vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej

odmeny. Z uvedeného dôvodu odvolací súd priznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v súlade s vyhláškou MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v celkovej výške 260,50 € (tarifná odmena za vyjadrenie k odvolaniu 134 € + 1 tarifnej odmeny za odvolanie proti výroku o trovách konania 67 € + režijný paušál 2 x 8,04 € + 20 % DPH 43,42 €) za uplatnené dva úkony právnej služby.

Rozhodnutie senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.